

приемем първата за антиципираща/ отново имат „осова“ функция. Зноят преди зората е среднощното слънце от алхимията, което е осезавано и чувано /”камбанен звън“/ през „утрен сън“ на медитацията. В „Самота“ са съпоставени духовното среднощно слънце и черното светило на физически-сетивното:

Тогаз духът в смирение разбира
Тъмната в толкоз светлина;
Тогаз духът в смирение постига
Зарята в толкоз тъмнина; -
И аз горя сред пламъците нежни
На вечната душа - и мра...

Образът на чернотата в сиянието характеризира, чрез думите на Амели Петрович от „В полите на Витоша“, нашите *topos* и *ethos* по начин, напомнящ в своето звучене продължението на „Requiem“: *„В тая страна има много слънце, но има и тъмнина, която се разсипва като черен прах, дори в сиянието на самата природа.“*

БЕЛЕЖКИ:

1. В. Миролубов. Христо Ботев, П.П. Славейков, Петко Тодоров, Пейо Яворов /София, 1917/, стр. 176.

2. М. Арnaudов. Към психографията на Яворов. - Избрани произведения, том I, /София, 1978/, стр. 86.

3. Пак той: *Творческа дейност при лириката и Творческа дейност при драмата*; пак там с. 79-82, 86, 99-102

4. „...*Която се разпъва от само себе си и се явява в окончателна форма*“ - Пак там, стр. 81.

5. Малко по-рано в същия абзац Яворов казва: *„Аз винаги съм се домогвал до музика, музиката се постига по тоя начин - но как става това, не съзнавам.“* - Пак там. Вж. пак там относно критиката като „съ-слушаща“ (*mithörende*): *„Аз просто се вслушвам и копирам онова, което някой дявол или Бог пее в душата ми. И ако критиката ми направи някога чест да се взре по-сериозно в делото ми, една от задачите ѝ ще бъде да определи, доколко успявам при тия си домогвания.“*